

Arrest

nr. 210 652 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MAGNETTE
Wedijverstraat 32
1070 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat E. MAGNETTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een asielaanvraag in op 9 april 2009. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 61 891 van 20 mei 2011 werd de asielaanvraag definitief geweigerd.

1.2. Op 14 juli 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 23 september 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.4. Verzoekster diende op 28 juni 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 maart 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep in tot schorsing en nietigverklaring.

1.5. Op 6 oktober 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 27 december 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep in tot schorsing en nietigverklaring.

1.6. Op 19 mei 2018 wordt verzoekster bij een politiecontrole aangetroffen in een onvergund kapsalon in Elsene, waarvan zij de zaakvoerster blijkt te zijn. Er wordt aan verzoekster op 20 mei 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies).

1.7. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 204 601 van 29 mei 2018.

1.8. Eveneens op 20 mei 2018 werd aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de betreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : H.

geboortedatum : 05.08.1977

geboorteplaats: C.

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Uit het PV BR.55.LL.052300/2018 van de politie zone GZW Brussel blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2017 dat haar betekend werd op 07.12.2018.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat ze samenwoont met haar Belgische vriend B. D. maar toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Verder zou ze geen familie hebben in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat geen minderjarige kinderen te hebben. Dit blijkt ook verder uit het administratief dossier.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.9. Verzoekster werd vrijgesteld op 19 juni 2018.

1.10. Verzoekster diende een nieuw verzoek om internationale bescherming in op 5 juli 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerst en enig middel:

- *Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *schending van de artikelen 74/11, eerste al. en §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen schending artikel 8 EVRM*
- *schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.*

A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van driejaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61 /4, J 2 beëindigt, onverminderd 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Dit artikel is een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan artikel 11 bepaalt dat:

"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijfjaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing %elf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing %elf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Betreffende artikel 9 ter, dient de motivering te bepalen dat de ziekte niet ernstig is, of dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

B. Toepassing in casu

Eerst onderdeel: schending van de motiveringsplicht

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Het inreisverbod van drie jaar werd afgeleverd omdat er zou een risico op onderduiken bestaan.

Verwerende partij stelt inderdaad dat de eiseres betraptd werd te werken zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Het feit dat er een risico bestaat op onderduiken is gegrond op het feit dat de eiseres geen gevolg heeft gegeven aan een voormalig bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing wijst niettemin niet aan dat de eiseres een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend tijdens het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd ter kennis gebracht.

Die beslissing is bijgevolg niet definitief.

Dat door het beweren dat de eiseres een risico op onderduiken toont, zonder dit te gronden op duidelijke elementen, heeft de verwerende partij het artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het familieleven

In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij vast dat de eiseres een relatie heeft met Meneer B. D., van Belgische nationaliteit.

Zij voegt niettemin toe dat de eiseres "toont hiermee niet aan dat de relatie die wij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België".

Het feit dat de eiseres een stabiele affectieve relatie met Meneer D. komt niet enkel uit het formulier "recht omgeboord te worden dat door de eiseres ingevuld werd, maar ook uit het administratieve dossier.

Uit het rapport van woonplaatsonderzoek van 23 november 2017, daar door de politie-inspecteur O. J. opgesteld werd, komt het inderdaad uit:

L'inéressée occupe un appartement au second étage de l'immeuble. Elle vit avec Se nommé D. B. S. (...). Elle dépend de D. qui émarge au chômage (environ 900 euros/mois). L'intéressée n'est pas connue de nos registres internes et externes. Elle semble de bonne moralité.

De beslissing laat bijgevolg niet toe te begrijpen op welke basis de verwerende partij is tot de conclusie gekomen dat de eiseres niet zou aantonen dat die relatie "voldoende hecht is" en wat zij daarmee bedoelt.

De realiteit van die affectieve relatie en belang ervan is gestaafd door dit rapport van 23 november 2017. Het feit dat de eiseres dit element heeft aangehouden in het kader van haar gehoor toont ook het belang van die relatie.

De bewering van de verwerende partij blijkt inderdaad niet op enige concrete elementen gebaseerd te zijn en kan niet beschouwd zijn als een afdoend en begrijpelijke motivering.

Verwerende partij beweert in ondergeschikte orde dat het gezinsleven wordt gesticht op een moment dat de betrokken bewust in een precare verblijfsituatie was.

Op basis van het arrest Nunez t. Noorwegen van het EHRM (nr 55597/09, van 28 juni 2011) dat door verwerende partij aangehaald is, komt het uit dat:

"The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants' choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see Gül, cited above, § 38; and Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, § 39). Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)." Ajayi and Others v. the United Kingdom (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; Solomon v. the Netherlands (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom (dec.), no. 43279/98, 26 January 1999; Andrey Sheabashov c. Ialjettonie (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above, f 68; Mitchell v. the United Kingdom (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and Ajayi and Others, cited above; Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)."

Zelf als de eiseres haar familieleven in een precare verblijfsituatie zou hebben gesticht, bepaalt de voorgemelde rechtspraak van het EHRM dat de mogelijke schending van het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld moet zijn.

Het bestaan van het familieleven van de eiseres met haar Belgische partner is bevestigd door het rapport van de politie inspecteur van november 2017 en de verklaringen van de eiseres.

De inmenging in het familieleven heel zwaar is, aangezien de eiseres tijdens 3 jaren geen verblijfsvergunning kan indien om zijn partner te herenigen.

Het komt niettemin niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een concrete en zorgvuldige beoordeling van de inmenging in het familieleven heeft beoordeeld. De bestreden beslissing is enkel gemotiveerd op basis van algemene overwegingen.

Uw Raad heeft meermaals herhaald dat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zorgvuldig moet geanalyseerd worden (RvV 19 december 2015, nr 159.065):

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de «ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, na 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

De bestreden beslissing, die de schending van het familieleven van de eiseres niet in concreto heeft geanalyseerd, heeft bijgevolg het artikel 8 van EVRM geschonden, samen gelezen met de motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft ook artikel 74/13 geschonden.

Dit artikel oordeelt dat verwerende partij een rekening moet houden met familieleden, toen een verwijdering maatregel genomen is.

Het komt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit element effectief heeft geanalyseerd.

Derde onderdeel: schending van de motiveringsplicht

De verwerende partij heeft haar motiveringsplicht en het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet overgetreden. De motivatie van de bestreden beslissing is uiteraard onjuist in recht zoals in feit.

Overeenstemmend artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Dit komt ook uit een arrest van Uw Raad:

« dans la mesure où il ressort du libellé de l'article 74/11, §1 er, de la loi du 15 décembre 1980 que la partie défenderesse dispose d'une marge d'appréciation quant à la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée et que, de surcroît, celle-ci doit être fixée 'en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas', il incombait à la partie défenderesse de justifier, dans la motivation afférente à l'interdiction d'entrée, son choix de la durée maximale prévue légalement dans l'hypothèse visée à l'article 74/11, §1 er, alinéa 2, 2° de la même loi, ce qu'elle est restée en défaut de faire » (RvV., 1ste augustus 2013, n°107.890).

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van die zaak.

Bestreden beslissing is gemotiveerd door het feit dat de eiseres een risico op onderduiken toont. In casu, verwijst de bestreden beslissing enkel naar het voormalig bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de eiseres werd afgeleverd, en feit dat zij betrap werd te werken zonder geldige arbeidskaart.

Er bestaan geen elementen in verband met het persoonlijke gedrag van de eiseres.

De verwerende partij moest in haar beslissing vermelden voor welke motieven zij de termijn van drie jaar heeft beslist te voorzien. Die motivering moest rekening houden met alle elementen die werden door haar bekend.

De verwerende partij heeft bijgevolg kennelijk zijn motiveringsplicht geschonden."

2.2.1. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels onder een [A. *In rechte*], voert verzoekster in een eerste onderdeel *in concreto* aan dat het inreisverbod steunt op de vaststelling – onder meer – dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster voert aan dat zij hiertegen beroep indiende, zodat dit bevel nog niet definitief was en de verwerende partij er bijgevolg onterecht naar verwijst.

De Raad wijst er evenwel op dat een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De verwerende partij kon zich aldus wel degelijk op voormeld bevel om het grondgebied te verlaten beroepen om vast te stellen dat verzoekster hier geen gevolg aan heeft gegeven. Het gegeven dat tegen dit bevel nog een beroep hangende was, doet hieraan geen afbreuk. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van een eventuele procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222.221).

2.2.2. In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat zij een relatie heeft met de Belg B.D. Zij voert aan dat uit het woonplaatsonderzoek van de politie *d.d.* 23 november 2017 blijkt dat zij met hem samenwoont, zij heeft hier ook op gewezen in het kader van haar gehoor. Verzoekster betoogt dat er in de bestreden beslissing geen concrete beoordeling wordt gemaakt van verzoeksters situatie. Verzoekster verwijst naar het arrest *Nunez t. Noorwegen* van het EHRM nr. 55597/09 van 28 juni 2011 van het EHRM en de Raad waaruit blijkt dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM *in concreto* dient plaats te vinden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot het ingeroepen gezinsleven. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster weliswaar samenwoont, maar dat niet blijkt dat de relatie voldoende hecht is en dat verzoekster wist dat het gezinsleven precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie in België.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd of toegelaten in België. Verzoekster verkeert aldus in een situatie van een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekster betwist niet dat zij niet werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf en dat zij zich er aldus van bewust diende te zijn dat het voorgehouden privéleven precair zou zijn. De Raad acht het in dit opzicht ook relevant dat verzoekster, zoals de verwerende partij er in de nota met opmerkingen terecht op wijst, nooit een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend teneinde de relatie een zekerder karakter te geven. Evenmin voert verzoekster aan waarom zij bij een tijdelijke scheiding van haar partner, teneinde een aanvraag om gezinshereniging in te dienen, geen contact met hem zou kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoekster voert aan dat het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM te summier is, maar zij voert zelf geen concrete elementen aan die kunnen leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Het feit dat verzoekster actueel samenwoont met haar Belgische vriend, werd daarbij wel degelijk in overweging genomen door de verwerende partij.

2.2.3. Verzoekster voert in een derde onderdeel aan dat, wat betreft de duur van het inreisverbod, onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, zoals vereist door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Zij voert aan dat enkel werd verwezen naar het feit dat zij een vroeger bevel naast zich heeft neergelegd en dat zij betrap werd op zwartwerk. Er zou geen rekening zijn gehouden met haar persoonlijk gedrag.

Met betrekking tot het bepalen van de duur van het inreisverbod bevat de bestreden beslissing de volgende motivering:

“Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat ze samenwoont met haar Belgische vriend B. D. maar toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Verder zou ze geen familie hebben in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat geen minderjarige kinderen te hebben. Dit blijkt ook verder uit het administratief dossier.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

De motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod bevat aldus een bespreking van verzoeksters familiale en gezondheidssituatie. Daarnaast wordt verwezen naar het feit dat ze illegaal verbleef en daarbij werkte zonder dat ze over de vereiste machtiging beschikte. Uit de lezing van deze motivering blijkt duidelijk dat dit wordt beschouwd als een bezwarend element, dat aanleiding geeft tot de duur van drie jaar.

De Raad ziet niet in op welke wijze deze motivering geen rekening zou houden met de specifieke elementen van de zaak. Verzoekster voert ook geen enkel bijkomend element aan waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

2.3. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT